

CARL THOMAS

Az időnkívüliek

Valahol a világmindenség keletkezésének közepe táján létezik egy terület, amely mentes mindentől, ami körülötte zajlik. Egyfajta téridő-buborék ez, amely a világegyetem gyomrában helyezkedik el, mégsem lehet rá hatással semmiféle általunk ismert erő, vagy bármilyen jelenség; sem a tér, sem pedig az idő, hiszen ez a hely minden ismert törvényszerűség felett áll. Bár avatatlan szemek számára kétségtelenül mindössze egy kiterjedés nélküli ponttal, egy látszólagos szingularitással érne fel, mégis valami óriási dolog lehet, mégpedig a miénktől teljesen eltérő tér-, és idő-dimenzió. Itt ugyanis nem telik az idő. Nem telt sosem, és soha nem is fog. Legalábbis egyáltalán nem úgy, ahogyan mi, biológiai lények érzékeljük; ahogy a természet és az univerzum törvényei diktálják.

Itt élnek azok az időnkívüli entitások, akik időtlenségükből fakadóan öröklétűeknek számítanak. Emberi léptékkel mérve parányi, de amúgy mégis hihetetlenül hatalmas életterük egy valóságos univerzum. Egy szinte végeláthatatlan kozmikus tér a Mindenségben, még hozzá a megszokottnál teljesen eltérő tulajdonságokkal és egészen más kiterjedésű dimenziókkal, amelyet pedig egy igen vékonyka, ámbár áthatolhatatlan energiaburok választ el az azt körülvevő téridőtől. Valóban áthatolhatatlan, hiszen a körülötte örvénylő téridő-gömbület jóvoltából kívülről teljességgel érzékelhetetlen a hagyományos 3 tér-, és 1 idő-dimenzióban élő lények szempontjából.

A gömbszerű burok mögött más dimenziók uralkodnak egy idegen világ részeseként. Az itt létező kreatúrák számára nem halad az idő. Sem előre, sem pedig hátra. Csak léteznek. És megfigyelnek... Mindent... Így bennünket is...

.....

Sir Edwin John Huckler már a végét járta. Nem volt sok ideje hátra. A halálos kór nem kímélte legyengült szervezetét. De hát már így is szép kort élt meg. Így a nyolcvanon túl nem akart már sokat az élettől. Megvolt mindene, amit csak szeretett volna; elérte a kitűzött céljait: anyagi jólét, család, gyerekek, vidéki birtok kastéllyal, luxus automobil és még sorolhatnánk. Több is adatott neki, mint amit egy átlagember valaha is remélt volna. Csupán egy valami kellett volna még: idő. Még több idő... Egyszóval tényleg nem akart már sokat az élettől... csupán újrakezdeni az egészet.

Szó sincs róla, hogy egy más életet szeretett volna élni, hiszen nagyon is meg volt elégedve a sajátjával - ugyan ki ne lett volna megelégedve a biztonsággal, a boldogsággal és a fényűzéssel -, csak hát ő bizony mindent előlről szeretett volna kezdeni. Előlről ugyanazt.

Hiszen úgy gondolta, a jóból sosem lehet elég.

Kopogtattak. Lassan kinyílt az ajtó.

- Uram - szólt udvariasan az inas -, engedelmeivel...

- Igen, tessék - válaszolt erőtlően Sir Huckler a halálos ágyából. - Jöjjön csak, Eugene!

- Hogy érzi magát, uram?

- Köszönöm kérdését, kitűnően. Attól eltekintve, hogy haldoklom.

- Kérem, ne mondjon ilyet, uram. Bátorodom megjegyezni, hogy a doktor úr...

- Persze, persze, a doktor... Mond mindenfélét, de én jól tudom, hogy mi a helyzet valójában. Érzem, hamarosan jobblétre szenderülök. Ezzel tisztában vagyok, ne is próbáljon meggyőzni, kedves Eugene.

- Óhajt valamit, uram? Van valami kívánsága? Esetleg Claire hozhat önnek valami frissítőt...

- Ó, nem, köszönöm - legyintett az uraság -, majd inkább egy kicsit később... talán. De térjünk a tárgyra. Mi hírt hozott?

- Megérkezett a doktor úr és a professzor úr is.

- No hát, végre - csillant fel az öregúr szeme. - Már nagyon vártam. Kérem, küldje be hozzám a professzor urat...

- Elnézését kérem, uram, de tisztelettel megjegyezném, hogy mindenek előtt a doktor úr szeretné látni önt. A lelkemre kötötte, hogy meg szeretné vizsgálni önt, még mielőtt...

- Vagy úgy... Az orvosdoktor ugyebár....

- Igen, uram, az orvos. Stewart doktor.

- Hát jól van, akkor legyen úgy - egyezett bele végül nagy sóhajjal. - Bár cseppet sem kedvemre való ez a helyzet, de küldje be, kérem. Ám ha a doktor távozik, azonnal küldheti a professzor urat is.

- Igen, uram - bólintott Eugene kötelességtudóan, és elhagyni készült a szobát. De mielőtt távozott volna, Sir Huckler még utána szólt.

- És lenne még valami...

- Igen, uram?

- Nem is tudom... - gondolkodóba esett. - Mintha valamit elfelejtettem volna... No, sebj, biztosan nem olyan lényeges. Köszönöm, Eugene! Mindent nagyon köszönök.

- Igazán nincs mit, uram. Ez csak természetes - mondta, miközben illedelmesen meghajolt az uraság előtt, aztán becsukta maga mögött az ajtót.

Csakhamar Stewart doktor lépett be a szobába, és sietve odatelepedett a haldokló ágyához.

- Jó estét, Sir! Hogy szolgál a kedves egészsége?

- Üdvözlöm, Stewart doktor. Ezt inkább mondja meg ön, elvégre maga a szakember, ugyebár.

- Való igaz, uram, való igaz. Nos, ahogy így elnézem.... - kezdett bele véleménye kifejtésébe, miközben gondosan meghallgatta az uraság hátát és mellkasát, megmérte a pulzusát. - Nem rossz, nem rossz... - és elvégezte a szokásos rutinvizsgálatokat. Hamar végzett, aztán egy rövid mondatban megfogalmazta a szakszerű diagnózist. - Nos, úgy vélem, az ön állapota kielégítő. Ha nincs egyéb panasza, akkor talán én...

- Persze, persze, megértem. Nem is akarom tovább rabolni az idejét. Menjen csak, bizonyára még sok betege vár önre.

- Való igaz, uram, való igaz. De azért a biztonság esetére felírnék önnek egy orvosságot, amit nem árt, ha ezek után is rendszeresen...

- Kérem, azt hiszem, ez nem szükséges...

- De hát...

- Tudja mit? Rendben van. Adja a receptet az inasomnak. Ő majd mindent elintéz.

- Rendben. Ha esetleg rosszabbodna az állapota, kérem, nyugodtan hívjon. Még holnap is benézek önhöz. Mielőbbi gyógyulást kívánok, tisztelettel. Akkor a viszontlátásra, uram.

- Köszönöm, doktor. Ég önnel!

Alig hogy az orvos kilépett, máris érkezett a következő vendég. A várva-várt vendég, aki talán jó hírt hozott. Ő volt történetesen az egyik legjobb barátja, a nagy nevű fizikus professzor az Isaac Newton Egyetem tanszékvezetője.

- Charles, végre! - örvendezett Sir Huckler. - Már nagyon vártalak.

- Szervusz, Edwin! Hogy s mint? Elnézést a késésért, de nagy volt a forgalom az utakon...

- Ugyan! A lényeg, hogy itt vagy. Nos, van valami fejlemény? - hangja izgatottságról tanúskodott.

- Igen, van - mosolyodott el a professzor.

- És...?

- Elkészült. Végre teljesen készen van. És el is hoztam neked.

.....

Az időtlenség burkában rejtőző univerzum állandósult világában hibernálódott foglyok módjára, tehetetlenül lebegnek a sűrű folyadékszerű lételemükben az időnkívüli entitások. Mintha csak gyantába ragadt bogarak lennének, amelyek körül érzékelhetetlenül lassan, és könyörtelenül amolyan borostyánkővé szilárdul az alacsony viszkozitású közeg.

Itt valóban nincs idő, aminek köszönhetően az itt létező tudatos teremtmények fölött sem telik az idő. Ezért öröklétűek. Azonnali telepatikus gondolat-impulzusok útján kommunikálnak. Nincsenek szükségszerű érzékszerveik. Olyan a világuk, mint valamiféle sokdimenziós állókép, csak hogy innen hiányzik az idő-dimenzió. És ezek a lények pedig éppen ezt tanulmányozzák, ezt a rejtélyes tényezőt, amelyről nem lehetnek tapasztalataik.

- Tulajdonképpen milyen is ez az „idő”? - teszi fel a kérdést gondolatban egyikük. - Hogy néz ki?

- Az érdekel, milyen lehet valójában? - érkezik azonnal a felelet. - Képzeld el egy hosszú vonalat a térben, ugyanis ez egy lineáris jelenség. Az idő e vonal mentén halad, hol erre, hol arra, de általában egy bizonyos meghatározott irányba.

- Ez mitől függ?

- Kizárólag csakis az adott világ törvényszerűségeiből adódik.

- És milyen a szerkezete?

- Fogd ezt a képzeletbeli vonalat, és egyszerűen szeleteld fel. Válassz ki belőle egy-egy szakaszt, és figyeld meg közelebbről. Vajon mit is ábrázolhat egy szelet idő? Természetesen nem mást, csak a linearitás elvén működő téridőben létező élet egyetlen pillanatát. Ha ezeket az idő-szeleteket és pillanat-darabkákat szépen sorban egymáshoz illesztjük, akkor megkapjuk a mi kis komplett időfolyamunkat, amely vizsgálatunk tárgyát képezi.

- Csodálatos dolog lehet az „idő”... Ahogy telik-múlik, miközben minden változik körülöttünk, és eközben mi is változunk vele folyton-folyvást... Ó, de jó is lenne... Az maga lenne az örök változás... Úgy szeretném elképzelni, hogy milyen lehet... Biztosan csodálatos...

- Igen, az. Érdekes és rendkívül sokrétű. Nekünk, az időn kívül létező, tudatos lényeknek hatalmunkban áll vizsgálgatni, szemlélgetni, tanulmányozni ezt a számunkra különösen figyelemreméltó anomáliát, azonban sohasem élhetjük át, nem tapasztalhatjuk meg. Csakhogy mindezek mellett azt is kijelenthetjük, hogy rendkívül sérülékeny egyes téridők idő-dimenziója.

- Miért?

- Ha megszegjük a lineáris törvényeket, és az idő-szeleteket nem megfelelően illesztjük össze, vagyis valamiképpen változtatunk a sorrenden, és bárhog is módosítanánk azt,

akkor....

- Mi történne akkor?

Akkor feltehetőleg felborulna az adott téridő egyik természeti alaptörvénye. Sok minden megváltozna. Azonban direkt beavatkozás nélkül is könnyen módosulhat az idő haladásának iránya. Mert bizony van úgy, hogy időnként mégis történnek bizonyos módosítások, még hozzá éppen az adott téridő kalandvágyó élőlényeinek jóvoltából.

.....

- Szóval itt van? - ült fel az ágyában az öregember és élénk érdeklődéssel csillant a tekintete.

- Igen - mosolygott rá a fizikus.

- Charles, hiszen ez fantasztikus lenne. És ugye működik is...?

- Minden bizonnyal. A számításaim szerint mindenképpen működnie kell. Nos, kedves öreg barátom, te lehetsz az első ember, aki kipróbálhatja. Persze, csak ha nem gondoltad meg magad.

- Ugyan, dehogy! Ha már egyszer ekkora szerencse ért, akkor eszemben sincs elszalasztani a kínálókozó lehetőséget. Erre vártam már rég. Részemről a megtiszteltetés... - folytatta volna, ám ekkor váratlan köhögésroham lett úrrá rajta.

- Jól vagy, Edwin? Hívjam a szobalányt? Hozassak valami orvosságot?

- Semmi vész. Láthatod, már nincs sok időm hátra... Én már felkészültem. Úgyhogy szeretném minél előbb...

Ekkor Claire, a szobalány toppant be egy tálcával a kezében.

- Engedelmeivel, uram - szolt bátortalanul -, hoztam egy kis italt önnek és vendégének. Előkészítettem már az orvosságát is.

- Köszönöm, Claire, igazán figyelmes. Tegye csak le ide mellém, az éjjeli asztalra.

- Ha esetleg lehetek még valamiben a szolgálatára, uram...

- Nem, köszönöm, semmi másra nincs már szükségem.

Amikor a szobalány távozni készült, az uraság még utána szolt: - Kisasszony, kérem!

- Igen, uram?

Sir Huckler habozott egy darabig. Gondolkodott, törte a fejét, de a memóriája sajnos ismét cserbenhagyta. Valamit elfelejtett. Valami fontos dolog lehet, érezte.

- No, mindegy - legyintett -, kiment a fejemből. Akkor majd máskor... Köszönöm, Claire. Mindent nagyon köszönök.

- Nagyon szívesen, uram - mondta a kisasszony, azután távozott a szobából.

- Nos, kedves Charles, hol is tartottunk? Ja, igen: a készülék... Szóval jó lenne, ha minél előbb alkalmazni tudnám, még mielőtt bekövetkezne... Még mielőtt túl késő lenne... Ugye, értesz engem, Charles?

- Persze, Edwin. Természetesen. De te csak ne aggódj, még időben vagyunk. Azonnal intézkedem.

.....

- Van úgy, hogy egyes gondolkodó lények bohókás kedvükben felelőtlenül játszadozni kezdenek ezzel a roppant sérülékeny jelenséggel, amit időnek nevezünk - fejtegeti tovább az időnkívüli teremtmény. - Nem gondolnak az esetleges következményekre...

- Ezt meg hogy érted? - jön a kérdés azonnal.

- Soha nem elégedtek a saját létidejükkel, azzal, ami nekik adatik. Sosem azzal a korrall foglalkoznak, amelybe beleszületnek. Vagy a múlt érdekli őket, vagy pedig a jövő. Állandóan izgatja a fantáziájukat a „mi-lett-volna-ha”-világ, az esetleges történéseivel, és a „mi-lenne-majd-ha”-illúzió lehetséges jövőképe, ami még el sem érkezett. Értelmes mivoltuk ellenére csintalan gyermekek módjára tékozzolják el a pillanat varázsát. Önmaguktól sohasem jönnek rá, hogy csakis a „most”, az adott pillanat és a jelen számít igazán. Fel sem fogják, hogy meggondolatlan bolondozásuk közepette könnyen felsérthetik az időfolyam rendkívül törekeny törvényeit.

- De hiszen meglehet, hogy éppen ez a céljuk: hogy valamiképpen megváltoztassák maguk körül a valóságot, amelyben élnek. Netán esetleg újra akarják élni az életüket a kezdetektől.

- Feltehetően így van. Csakhogy egy fontos dologra nem gondolnak. Mégpedig arra, hogy ezzel talán visszafordíthatatlan folyamatokat idézhetnek elő. Ez bizony könnyen megtörténhet. De amikor mindez bekövetkezik, akkor már túl késő mindent helyreállítani. Mert semmi sem lehet már ugyanaz...

.....

Sir Huckler elragadtatott tekintettel meredt a csodás kis szerkezetre, amely akár a tenyerében is elfért. Alig volt nagyobb egy közönséges orvosságos kapszulánál. Majdnem úgy is nézett ki.

- Azt gondoltam, hogy valamelyest nagyobb lesz... - állapította meg az idős úr csodálkozva.

- Ó, igen - felelte a fizikus. - Sikerült ilyen parányi méretűre megalkotni. Bevallom, egyáltalán nem volt könnyű. Igazi kihívás volt ez számomra. Elvégre nem szükségszerű, hogy minden korszakalkotó találmány olyan drabális legyen, mint Watt gőzgépe, vagy Babbage legelső monumentális számítógépe, vagy akár Kempelen úr sakkozómáchineje. Nemde bár?

- De igen. Igazad lehet.

- Meg hát így azért majd könnyebb is lesz... lenyelni.

- Micsoda?! - hüledezett az öregúr. - Komolyan beszélsz? Ezt valóban le kellene nyelnem?

- Ha visszakozol, kedves Edwin, én megértelek...

- Nem, dehogyis! Szó sincs róla, Charles! Erről álmodtam már rég. Eszemben sincs a cél előtt megfutamodni... Meg aztán nincs veszteni valóm, és ha nem cselekszem, az időm is lejár hamarosan.

- Emlékeztetek, azt mondtad, teljesen szabad kezet adsz a szerkezet kifejlesztésénél.

- Feltétlenül megbízom a szakértelmedben, Charles.

- Köszönöm, Edwin. Akkor hát kezdhetjük? Készen állsz az utazásra?

Az uraság kényelmesen elhelyezkedett az ágyon. Tudós barátja megtette a szükséges előkészületeket és az öregember kezébe adta a vízzel teletöltött poharat. Aztán a tenyerébe nyomta a miniatűr szerkezetet rejtő parányi kapszulát is.

- Ezt most nyeld le bő folyadékkal - mondta, közben fura arckifejezést látott meg a haldokló arcán. - Mi a baj, Edwin?

- Nem is tudom... - habozott. - Olyan furcsa ez az egész.

- Hogy érted ezt?

- Nincs baj, csak... - kutatott a memóriájában. - Hirtelen megint olyan déjà-vu érzés tört rám. Nem is értem. Azt hiszem, valami kiment a fejemből. Igen, most már biztos vagyok benne, hogy valamit elfelejtettem. Valami nagyon fontosat... No, de talán mindegy is. Hiszen lesz időm bőven, hogy eszembe jusson majd - mosolyodott el végül, és megfáradt arcára nyugalom telepedett. - Nem igaz, kedves barátom?

- De igen, Edwin. Időd az lesz.

Az idős ember egy gyors mozdulattal lenyelte a kicsi kapszulát, aztán ivott rá egy nagy pohár vizet. Viszonylag könnyen lecsúszott a torkán, aztán elégedetten tudatosította magában, hogy a tudomány legújabb vívmánya, a titkos fejlesztésű miniatűr időgép immár ott ketyeg a gyomrában. Elkezdődött a visszaszámlálás.

- Ó, és még valami, Charles... Nem is kérdeztem, hogyan működik ez az izé?

- A gyomrodba leérve szépen lassan felbomlik a kapszula külső anyaga, valamint annak tartalma. Azután felszívódik, és a véredbe jutva szétáramlik az egész szervezetedben. Az önműködő nano-szerkezetek a tested különböző, előre meghatározott pontjaira érve elkezdi rendeltetészerű működésüket, majd hamarosan ki is fejtik a kívánt hatásukat. De mindezek részletezésébe hosszadalmas lenne most belemenni. Mindenesetre a rendszert ismétlésre programoztam be, ahogyan kérted. Ezzel te magad lettél egy eleven időgép, ami által vissza tudsz jutni a saját múltadba. Röviden ennyi lenne.

- Nos, rendben van. Akkor hát várom, hogy mi fog történni. Addig nekem mi lesz a teendőd?

- Most már semmit sem kell tenned. Csak pihenj és türelemmel várj. Aludj... Mire felébredsz, addigra már máshol leszel. Pardon, inkább máskor... Ez a pontosabb kifejezés. Azért majd keress fel, Edwin. Rendben?

- Rendben, Charles. Feltétlenül. Lesz rá időm. És köszönöm. Mindent nagyon köszönök, drága barátom...

- Ég veled, Edwin...

Sir Edwin John Huckler búcsút vett a jelentől, aztán lassan álomba szenderült. A szemközti falon a régi díszes kakukkos-óra szépen, komótosan kattogott... lassan, egyenletesen fordultak benne a fogaskerekek... Egyre lassabban... egyre lassabban kattogott... és csak kattogott: tik-tak... tik-tak... A mutatók lassan összeértek a 12-es számnál.

Az öregember szervezetében munkálkodó időgép szerte-szétáramló alkotóelemei már meg is kezdték együttes és összehangolt működésüket. Egy bizonyos meghatározott cél miatt készültek annak idején: hogy a gazdatestet, ezt a biológiai struktúrát visszaröpitse az időben... Hogy újraélhesse a saját életét...

A mutatók együttállásánál kinyílt a számlap fölötti kis ajtócska és az odújából kiugrott egy fából faragott pirinyó madárka. Katt... katt... A másodpercek között egyre lassabban telt az idő. Akár egy lassított felvétel... A madárka kítátotta fa csőröcskéit, azonban már nem maradt ideje bármiféle hangot kiadni. Az idő megállt, sűrű masszává zsugorodott, végtelen pillanattá dermedt, majd szétfolyt az emberi elme előtt.

Szegény Sir Huckler azonban csak későn döbbsen rá - túl későn -, hogy elmulasztott valamit, ami pedig súlyosan befolyásolhatja a tudományos kísérlet eredményét. Ő és az időgép kifejlesztője valami rendkívül fontos dolgot figyelmen kívül hagytak, és ezzel sajnos visszavonhatatlan hibát vétettek, amit talán már sohasem lehet korrigálni.

.....

Az időnkívüliek világa nem holmi gyerekmesén, vagy netán valamiféle természetfeletti hatalomnak köszönhető csodán alapszik. Mindent a sokszínű természet alakított így... már a kezdet kezdetén. Már abban a szempillantásban létrejött az idő nélküli világ, amikor a legelső felvillanó-felhevülő virtuális részecskék és az izzó-örvénylő molekulafelhők irdatlan feszültséggel szétvetették az így képződő anyag-antianyag struktúrát. A születőfélben lévő energiák háborújából az anyag került ki győztesen, és kialakult a téridők véget nem érő láncolata. A világegyetem tágulni kezdett a maga 3 tér- és 1 idő-dimenziójával. Bár már ekkor sem csupán e dimenziókat rejtette magában. De feltehetően mindegyikben haladt az idő... valamire. Hol gyorsabban, hol pedig lassabban. Csupán egyetlen világban nem létezik az idő fogalma. És csakis ebből a térből hiányzik az idő-dimenzió.

Az időnkívüliek birodalma mindössze egy önmagába roskadó térgörbület, amely az összes idősíkot magában foglaló holoverzum keletkezésének középpontjában ragadt. Születésekor pedig egyszerűen elillant belőle az a bizonyos hiányzó idő-dimenzió. Úgy is mondhatjuk, hogy már a létrejött pillanatában egyszerűen megállt, megdermedt benne az idő, és valósággal hibernálódott minden, amit a buborék magában foglalt. Tehát itt nincs múlt, nincs jövő, csak és kizárólag a jelen létezik. Másképp megközelítve: a múlt, a jelen és a jövő egy és ugyanaz.

Az időnkívüli entitások nem is annyira lények, mint inkább amolyan konkrét test nélküli tudatok, melyek egyúttal szorosan kapcsolódnak, sőt egy egészet képeznek a saját világukat alkotó buborékszerű térgörbületükkel.

- Furfangos dolog ez az egész idő-jelenség - jön az egyik időnkívüli gondolata. - Azt kérditek, hogy miért? Megpróbálom szavakba önteni, bár korántsem egyszerű és egyáltalán nem könnyen érthető. A világegyetem valamennyi dimenzióját magában foglaló téridejének középpontjából kiinduló ősrobbanás kolosszális erővel vet szét minden létező anyagot, és az időt. Rezgések, sugárzások és újabbnál újabb anyagok keletkeznek, majd alakulnak tovább. A keletkezés magjából származó idő folyamatosan halad a szétvetődő energiák által keltett tágulással együtt. Az idősíkok megszámlálhatatlan vonalat képeznek, keresztül-kasul áthálózva az egész Mindenséget. Ez pedig teljesen áthat minden univerzumot, melyekben akár egészen eltérő törvényszerűségek is kialakulhatnak.

Az időfolyamok a legelső rezgéskezdeménnyel távolodnak az úgynevezett Eredetből. Hogyha csupán egyetlen idő-rezdülést követünk - pusztán az egyszerűség kedvéért -, akkor a következőket állapíthatjuk meg: Az idő abszolút kezdete az Eredetben keresendő, így ha egy képzeletbeli vonal mentén haladunk, előbb-utóbb akár rá is lelhetünk a végére, mely nem máshol található, mint az ősrobbanás által keletkezett komplex multiverzum legkülső peremén, ahová még nem jutott el sem anyag, sem sugárzás, csupán a keletkezés legelső ős-rezgéshulláma. Ez a legvégső határ. Ha elég gyorsan haladunk, még az időnél is sebesebben, és ha esetleg felül tudnánk kerekedni a tér és az idő kíméletlen görbületei által keltett gátló tényezőkön, akkor talán kikukkanthatnánk a létezés peremén túlra is, ahol nincs tér, sem pedig idő...

Ugyan mi várna ott ránk? Talán valami más? Ezek a kérdések és feltevések bizony a meghatározott keretek közé szorított, korlátozott kapacitással és fizikai adottságokkal rendelkező, gondolkodó lények felfogóképességének határait feszegetik. Oh, milyen bizsergető is ez az érzés...

.....

Dr. Edwin J. Huckler sietve érkezett a kastélyba. Orvosi vizitre jött a ház urához.

- Kérem, siessen, doktor úr - szólta Charles, az inas, miközben átvette az orvos kalapját és a kabátját. - Őlordsága ma nem érzi túl jól magát.
- Persze, persze - felelte. - Van most nála valaki? Remélem, még jó időben érkeztem...
- Éppen az imént érkezett hozzá a professzor úr is.
- Csak nem...? - csillant fel a doktor szeme hirtelen. - Professzor Eugene Wilson személyesen, az Albert Einstein Egyetem tanszékvezetője?
- Igen, uram, ő van itt.
- Mindenek előtt én szeretném látni a beteget, hogy mielőbb elvégezhessem a szükséges vizsgálatokat. Ragaszkodom hozzá. Ugye megérti, Charles?
- Hogyne, doktor úr, természetesen. Kérem, kövessen, azonnal bejelentem Őlordságának.
- Köszönöm. Csak még egy pillanatra, Charles...
- Igen, uram?
- Nem is tudom, de valahogy... ön olyan ismerősnek tűnik nekem.
- Az könnyen lehet, uram. Már több mint egy évtizede állok Őlordsága, és tiszteletreméltó családjá szolgálatában. Jómagam is részt vállalom az estélyeken, a fogadásokon és egyéb összejövetelek alkalmával is, mint a felszolgáló személyzetért felelős komornyik.
- Nagyszerű - mormogta dr. Huckler. - Ezek szerint ez lehet az oka. No, de talán mindegy is. Lenne azért még egy nagy kérésem önhöz.
- Mi lenne az, uram? Ha módomban áll, természetesen készséggel állok rendelkezésére, amennyiben...
- Csupán arról lenne szó, Charles, hogy egy találkozót szeretnék kieszközölni a professzor úrral, ha esetleg volna rá mód. Tudja, már régóta figyelemmel követem tudós kollégám munkásságát, és felettébb érdeklődöm az elméleti fizikában elért tudományos eredményei iránt.
- Azt gondolom, uram, ennek nem lehet semmi akadálya. Természetesen megteszek minden tőlem telhetőt, hogy megszervezzem a találkozót. Továbbítom kérését a professzor úrnak.
- Rendkívül lekötelez, Charles.
- Nem tesz semmit, doktor úr. Ez a legkevesebb.

Dr. Edwin J. Huckler pedig még mindig azon a bosszantó dolgon töprengett, hogy ugyan miért is talál ennyire ismerősnek bizonyos helyeket, helyzeteket és embereket.... Mintha korábban már valamilyen formában hasonló történések részese lett volna...

.....

- Magát az időt is tekinthetjük egyfajta rezgésnek, akárcsak az anyagokat – folytatja gondolatmenetét az időnkívüli lény. - És ez teljességgel áthat minden létező dolgot. Ez is szintén apróbb alkotórészekből áll. Fel lehet tagolni, és kisebb darabokká vagdosni...

Az időnkívülieknek hatalmukban áll mindent alaposan megvizsgálni rajta. Kiválaszthatnak akár egy csöppnyi szakaszt, egy rövidke idő-intervallumot, melyet akár kedvük szerint tanulmányozhatnak. Megszabhatják a hosszát, a természetét és bárhogyan variálhatják a tulajdonságait. Kísérletezésük közben újabb görbületeket, esetleg szakadásokat, netán

lyukakat és hasadékokat okozhatnak rajtuk, vagy akár valóságos gordiuszi csomókkal bonyolíthatják azokat.

- Azonban mégsem feltétlenül szükséges ahhoz bármiféle külső beavatkozás, hogy az idő egyenletes mozgásában bizonyos torzulások következzenek be. Ugyanis ha figyelmesen megnézzük, hogy miképpen haladnak az anyagok a térben, miközben az univerzális középpontból kiindulva áramlanak kifelé szerte-szét minden irányban, úgy következtetni tudunk az idő alapvető természetére is. Akárcsak egyes szétáramló anyagi részecskék, így a rezgés és a sugárzás is örvénylő spirálmozgással távolodik a kezdeti nullpontból. Ekképpen tágul a tér, és a szorosan hozzá tartozó idő pedig a nyomvonalát követi, illetve párhuzamosan halad vele. Helyenként egyes disszonanciáknak köszönhetően olykor-olykor az azonos rezgéshullámok kiolthatják egymást és ezzel amolyan téridő-alagutak, úgynevezett féregjáratok jöhetnek létre. Továbbá képződhetnek még különös hurkok az időben...
- Hurkok??? – érkezik az érdeklődő gondolat. – Miféle hurkok ezek?
- Képzeljünk el egy egyszerű szalagot, amelynek van eleje és van vége. Legyen ez az idősíki szemléltető ábrázolása. A szalag egyik végét nevezzük „kezdet”-nek, a másikat pedig „befejezés”-nek. Az idő egyenes vonalban halad e két pont között. Ám ha a szalagot meggörbítjük, és a két végét összeillesztjük, egy összefüggő kört kapunk, melynek nincsen eleje, sem vége. Így a „kezdet” és a „befejezés” nem elkülöníthető, eggyé olvad, miáltal az idő körkörösén halad. Bonyolíthatjuk a dolgot azzal is, ha szalag két végének összeillesztése előtt még csavarunk egy felet rajta, így kaphatjuk meg az úgynevezett Möbius-szalagot. E képzeletbeli szalag felületén járva visszajuthatunk ugyan a kiindulási pontra, azonban a félcsavar által észrevétlenül átkerülünk az ellentétes oldalra.

Na, és ugyan mit kapunk akkor, ha mindezt egy apró trükkel végtelenítjük? Az idő, amely jelképes szalagunk mentén halad, ezzel nem csak végtelen ismétlődésre van ítélve, de mindig más és más...

Tehát az idő végtelen spirális rezgéshullámok által halad kifelé az abszolút zérusból. Minden szétáramló időhullámban természetesen keletkeznek ilyen-olyan görbületek, és mindegyiknek megvan a saját univerzuma. Mindez pedig megszámlálhatatlan mennyiségben...

Amennyiben bárki bárhogyan módosítaná, vagy akár megszakítaná a saját egyéni időfolyamát egy időutazással, úgy ezzel visszafordíthatatlan hurkot, paradoxont képezne rajta. Mivel multiverzumban élünk, az ember sohasem kerülhet vissza a saját, személyre szabott univerzumának eltelt idejébe. Ugyanis nem ajánlatos figyelmen kívül hagyni a párhuzamos dimenziók létét. Tudniillik, abból bizony nagyon, de nagyon sok létezik. Rettenetesen sok. Így történhet meg az, hogy aztán ebben a vég nélkül ismétlődő és folyton-folyvást csavarodó idősíkon a lény életének mindig ugyanazon szakaszát élheti át, csak hogy egy kicsit másképp. És mindig máshogyan...

.....

Lady Claire kastélyába majdhogynem egyszerre érkeztek meg a vendégek, köztük egy köztiszteletben álló orvos és egy világhíres fizikus professzor. Egy tudományos konzultáció végett gyűltek itt össze a tudóstársadalom szaktekintélyei. Értekezésük tárgya a már kísérleti stádiumban lévő nanotechnológiai eljárások fejlesztése, valamint az elméleti fizika

témakörébe tartozó időutazás lehetőségének különféle paradox formációi, illetve mindezek együttes hatásai az élő emberi szervezetre. A kutatások horribilis költségeit természetesen a ház úrnője, az igen szép vagyonnal rendelkező, bűbájos Lady Claire fedezte.

- Szabad a kabátját, uram? - ajánlotta fel szolgálatait az inas. - Kit jelenthetek be az ön személyében a nagyságos asszonynak?

- Mondja meg, kérem, hogy dr. Wilson van itt. Dr. Eugene Wilson. Lady Claire már bizonyára vár engem.

- Kis türelmét kérném, doktor úr, máris intézkedem - felelte az inas, aztán dolgára indult.

- Kérem - szólt a doktor a távolodó inas után. - Lenne még valami...

- Igen, uram?

- Csupán az iránt érdeklődnék, hogy a kollégák is megjöttek-e már?

- Még nem érkezett meg mindenki. De Stewart professzor már itt van a hallban.

- Köszönöm szépen.

- Nagyon szívesen, doktor úr - mondta az inas, azzal távozott Lady Claire lakosztályának irányába.

Útközben azon törte a fejét, miért is olyan ismerős neki ez az ember, ez a bizonyos dr. Eugene Wilson. Pedig egészen biztos volt benne, hogy sohasem találkoztak még. A doktor első ízben jár ezen a birtokon. Ráadásul még a neve is valahogy olyan ismerősen csengett. Aztán meg itt volt ez a fizikus, Stewart professzor, a Stephen Hawking Egyetem tanszékvezetője... Lady Claire-ről nem is beszélve. No meg ez a kastély, és a birtok... Olyan nagyon ismerős volt itt minden, és mindenki. Mintha már járt volna itt, és mintha már ismerte volna ezeket az embereket valahonnan... Pedig annak igen kevés a valószínűsége. Sőt, teljességgel lehetetlen. Hiszen még csak nem olyan régóta teljesít szolgálatot ezen a birtokon, ilyen köztisztületnek örvendő személyiségek között.

Esetleg ezt az egészet csupán egy képeskönyvben láthatta? Nem tudta. Nem jutott eszébe. Mindenesetre mind jobban bele próbált mélyedni a hébe-hóba oly homályosan előderengő gondolatfoszlányaiba, annál inkább elhatalmasodott rajta az örjítő dejá-vu érzés. Mindezek felett még egy szörnyű érzet kezdte gyötörni. Nevezetesen az, hogy valamit elfelejtett. Valami rendkívül fontosat... amit semmiképp nem szabadott volna.

Akkor még csak nem is sejtette, hogy a későbbiekben ő lesz az az ember, aki hamarosan önként vállalkozik majd egy rendkívül izgalmasnak ígérkező tudományos kísérletre, mégpedig egy forradalmian új nanotechnológiai eljáráson alapuló időutazásra, amely mindaddig csupán egy-két elvont gondolkodású kutató fejében, vagy esetleg néhány tudományos-fantasztikus író fantáziadús elméjében foganhatott meg.

Igen, ő, Edwin John Huckler, az inas, majd megmutatja a világnak...

Csak hogy... Szegény ember csak későn döbönt rá, hogy bizony elmulasztott valamit - már megint -, ami súlyosan befolyásolhatja ezt a tudományos kísérlet kimenetelét. De nem csak ő, hanem a kísérlet szülőatyjai is valami rendkívül fontos tényezőt figyelmen kívül hagytak, és ezzel sajnos visszavonhatatlan hibát követtek el. Az időgépet csakis egyszeri ismétlésre kellett volna beprogramozni. Mégpedig úgy, hogy a múltba visszaérve a szerkezet semlegesítse önmagát, és kiürüljön az emberi szervezetről. Ez az, ami nem történt meg, így aztán az ismétlődés végtelenné vált, és a párhuzamos dimenziók végeláthatatlan láncolatának fogja lett. Az ember kívánsága teljesült ugyan, miszerint újra átélhette az életét... Újra... és újra... meg újra... Csak hogy nem feltétlenül ugyanúgy.

.....

Elérhetőségek:

Tamás Károly
Halásztelek, Jókai Mór u. 6.
2314

Telefon: 06-30/ 487 6403

2005.10.19. - 2005.10.25.